

JULIE CARRICK DALTON

Het
LIED
van de
NACHT
VOGELS

Vertaald door Selma Soester

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2020 Julie Carrick Dalton

All rights reserved

© 2021 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Waiting for the Night Song*

Vertaling Selma Soester

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagbeeld Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 9663 8

ISBN 978 90 245 9664 5 (e-book)

ISBN 978 90 245 9831 1 (luisterboek)

NUR 302

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn man Sean,
mijn ware liefde, mijn beste vriend, mijn perfecte coëfficiënt.

En ter herinnering aan mijn grootmoeder,
Althea Hazel Ross Carrick,
een mijnwerkersdochter uit Appalachia en de baas van elke kamer die
ze binnenliep. Een levenslange onderwijzeres die talloze kinderen leerde
lezen en de bron was van mijn rode haarkleur en het vuur in mijn buik.

Twee weken nadat mijn messcherpe, roodharige grootmoeder op
103-jarige leeftijd overleed, kocht een uitgever met lang rood haar *Waiting for the Night Song*, mijn boek over een klein meisje met vlam-
mend rode krullen. Ik weiger te geloven dat dat toeval was. Ik vermoed
dat Althea Hazel nog steeds de touwtjes in handen heeft, net als altijd.

Bedankt dat je nog steeds achter me staat, oma. Ik mis je.

1

HEDEN

De waarheid houdt zich schuil in gaten en spleten, op gebarsten plekken en in lege holten. De waarheid kan worden begraven, vermorzeld of verbrand, maar ze zal altijd bovenkomen. De waarheid waar Cadie Kessler achteraan zat had de gedaante van de bergdennenkever. Ze peuterde een reepje schors los van een afstervende dennenboom. Haar vingers, ontveld en onder de blaren door haar jacht op het lastig te vangen wezentje, verstijfden toen ze zag dat het blootgelegde hout krioelde van de insecten. Ze probeerden zich in allerijl in veiligheid te brengen, maar niet snel genoeg.

‘Hebbes.’ Haar stem, schor en droog doordat ze hem dagenlang niet had gebruikt, weergalmde op de granieten rotsen in het spaarzaam beboste gebied. Ze schraapte de kevers in een enveloppe en hief haar gezicht naar de ochtendzou.

Haar telefoon zoemde in haar zak. Ze haalde diep adem en beantwoordde de oproep van haar baas. ‘Zeg het eens, Thea.’

‘Ik heb de foto’s bekeken die je me gisteren hebt gestuurd. Hoe moet ik die verantwoorden? Je bevindt je duidelijk op verboden grondgebied.’

Cadie gaf geen antwoord.

‘Als we je onderzoek publiceren, dan moeten we nader specificeren waar we de monsters vandaan hebben, en dan arresteren ze je omdat je je op verboden gebied bevond.’

‘Dat is onzin, dat weet je net zo goed als ik. Dit gebied is openbaar toegankelijk. Ik zou gewoon monsters moeten kunnen ver-

zamelen op openbaar terrein.’ Cadie wist dat Thea het met haar eens was, maar ze moest tegen iemand tekeergaan. ‘Als we deze plaag niet snel onder controle krijgen, zal hij snel onbeheersbaar worden. En in deze droogte zal alles in vlammen opgaan. Kijk naar wat er in Californië is gebeurd. Dit is dezelfde kever.’

‘Jezelf laten arresteren zal je niet helpen je gelijk te bewijzen.’

Cadie maakte gebruik van het sterke gsm-signaal om snel haar berichten te checken terwijl Thea via de speaker doorpraatte.

‘Ik ben het er net zomin mee eens als jij,’ zei Thea.

Cadie scrolde door haar berichten en stopte bij een onderwerpregel die haar aandacht trok. *Bicknells dwerglijster*. Het zangvogeltje, een van Cadies lievelingsvogels uit haar jeugd, was de afgelopen jaren zo goed als uitgestorven in de bossen van New England. Het bericht was afkomstig van een promovenda die Piper heette. Cadie had geen tijd om zich met studenten bezig te houden. Maar de dwerglijster...

‘Luister je eigenlijk wel?’ zei Thea.

‘Ja, ik ben er nog. Wat verwacht je van me? Dat ik doe alsof ik niet weet dat het bos een groot risico loopt om door brand te worden verwoest, vanwege een of andere belachelijke verordening?’ zei Cadie terwijl ze Pipers bericht las. *Hoi Cadence! Ik werk aan een project om het leefgebied van de Bicknells dwerglijster na te bootsen/te beschermen en vond iets wat volgens mij een keverplaag is. Kun jij dat bevestigen?* Piper had een foto bijgevoegd met de datum van drie dagen geleden, hoewel Cadie wist dat de overheid het genoemde stuk bos in april al had afgesloten voor milieuonderzoek.

‘Waar ben je eigenlijk?’ vroeg Thea. ‘Ga me alsjeblieft niet vertellen dat je in de buurt van Mount Griffin zit. Die brand verspreidt zich snel.’

Lokale temperatuurstijgingen drijven de Bicknells naar het noorden, maar ook skiresorts en turbines. Vervolgens verwoesten orkanen in de Dominicaanse Republiek en Cuba + ontbossing in Haïti hun winterhabi-

tat, wat ze niet overleven, waardoor ze niet naar New England kunnen terugkeren, schreef Piper. Dezelfde omstandigheden die jouw kevers aantrekken verjagen mijn dwerglijsters. Kunnen we gegevens uitwisselen?

‘Cadie, ben je er nog?’ Thea klonk nu geërgerd.

‘Alles gaat goed hier. Ik neem morgen contact met je op.’ Cadie zoomde in op Pipers foto’s, die aantoonde dat de kever zich een stuk noordelijker bevond dan Cadie had gedacht.

‘Zorg dat je niet gearresteerd wordt.’ Cadie hoorde Thea’s vingernagels op haar bureaublad trommelen. ‘Ik wil je research verdedigen, maar dan moet je me voorzien van onweerlegbare gegevens en een legale manier om ze te bewijzen.’

‘Er is geen legale manier. Als dit bos afbrandt voordat ik officieel heb vastgesteld dat de kevers hier zijn, zal ik mijn theorie op geen enkele manier meer kunnen bewijzen.’ Ze keek weer naar Pipers foto. ‘En ze zitten niet alleen hier. Ze bevinden zich al veel noordelijker dan ik dacht.’

‘Hoe ver ben je van die bosbrand verwijderd? Dit is het niet waard om voor te sterven.’

‘Dat is precies wat ik bedoel. Er sterven al mensen in deze bosbranden. Als we kunnen bewijzen dat die branden verband houden met de kevers, dan kunnen we actie ondernemen om ze voor te blijven.’

Thea ademde hoorbaar in alsof ze iets wilde zeggen, maar het bleef stil.

‘Ik ben niet van plan gewond te raken of me te laten arresteren.’ Cadie zweeg even. ‘Maar als dat wel gebeurt, dan zal ik jou erbuiten laten. Beschouw me vanaf nu maar als een vrijbuiters. Ik moet gaan.’

Ze hing op voordat Thea kon reageren. Ze vond het, ondanks de mogelijke consequenties, een grappig idee dat het weigeren van een formeel verbod van hogerhand om insectenmonsters te

verzamelen Cadie, een entomoloog van één meter zevenenvijftig, het predicaat misdadiger kon bezorgen.

Cadence Kessler: vogelvrijverklaarde entomoloog.

Ze probeerde om zichzelf te lachen, maar het knagende gevoel van bezorgdheid in haar maag herinnerde haar eraan dat die brand een serieuze aangelegenheid was. Ze moest van deze berg zien af te komen voordat het donker werd. Als ze de weg afsloten zou ze hier vast komen te zitten, en aangezien niemand haar exacte locatie wist, zou ook niemand weten dat ze naar haar op zoek moesten gaan.

Zodra ze terug was zou ze Thea's kantoor bestormen, zakken met dode kevers boven haar bureau en haar schoot leegschudden en vergiftigde houtmonsters tegen de muur spijkeren. Niemand die haar bewijs onderzocht zou kunnen ontkennen dat de insecten zich van de Rockies naar New England hadden verplaatst. Niemand zou haar durven arresteren wanneer de dreiging eenmaal tot hen zou doordringen. De woorden 'ik heb jullie gewaar-schuwd' brandden zoet op haar tong.

Cadie schudde met de envelop op het ritme van een liedje dat ze zich slechts vaag kon herinneren. Het levendige geritsel, als zaadjes die niet konden wachten om te worden geplant, spoorde haar aan, al deed haar lichaam pijn onder de bijna vijftwintig kilo wegende rugzak. Nog maar vijftig meter naar de top van Mount Steady.

Op grotere hoogte kon ze beter inschatten hoeveel tijd ze had.

Rook kriebelde achter in haar keel en bevestigde dat de late zomerwind de bosbranden al verder naar het oosten dreef. Ze bleef even stilstaan voor een slokje water. Wanneer Cadie alleen in het bos werkte, hield ze de tijd bij aan de hand van het aantal meters tot de top en de hoeveelheid water. Beide begonnen op te raken.

Deze droogte. Deze golf van bosbranden. Deze kever. Terwijl de temperatuur in minder dan een eeuw vier graden omhoogschoot,

had New Hampshire het wezentje en de bosbranden die het met zich meebracht praktisch uitgenodigd. Cadie kon de branden vertragen, maar dan moest ze wel iemand vinden die haar geloofde. Het vooruitzicht van gelijk hebben, van de held zijn, had haar de afgelopen nachten in slaap gesust onder de baldakijn van sterren. Diep weggedoken in haar slaapzak had ze de openingszin van haar denkbeeldige TED-talk geschreven. *Wanneer iemand zegt dat je overdreven reageert, maar je weet dat je gelijk hebt, blijf dan reageren tot het voorbij is.*

Cadies rugzak werd zwaarder en drukte op haar knieën en ruggraat alsof ze elk moment in de rotsbodem onder haar voeten kon wegzakken. Ze sleepte zichzelf de laatste helling op. Als de zwaartekracht vanuit de stijf dichtgeknepen vuist in het middelpunt van de aarde aan haar trok, dan zou de greep van die zwaartekracht lossen hoe hoger ze zichzelf de berg op dwong en hoe verder ze zichzelf van de kern vandaan verwijderde. Hij trok aan haar hielen en beroofde haar longen van zuurstof. Alleen op de toppen voelde Cadie een zekere lichtheid in haar borst. Boven aangekomen stond ze ongezekerd in de razende wind. Alles leek mogelijk vanaf de top van een berg.

Cadie liet haar rugzak op de grond vallen. De wind zwiepte haar haren in haar gezicht en voerde vleugjes dennengeur en de schrille klanken van een heremietlijster in de verte mee. Windvlagen rekten de wolken onder haar uit als ruw katoen op een kam, zodat de roestbruine toppen van dode dennenbomen erdoorheen konden gluren. Ze haalde monsters van boomschors en wiggetjes van dennenhout uit haar rugzak en spreidde ze uit in een halve cirkel. De invasieve kever waarnaar ze de afgelopen vier dagen op jacht was geweest had een kantwerk van spoortjes in het hout gekerfd. De wezentjes, niet groter dan een erwt, doodden bomen en lieten ze achter als aanmaakhoutjes in de gortdroge bossen. Ze liet haar vinger over de tere verwoesting glijden. Het hout was

bevekt met de kenmerkende blauwe schimmel die de kever veroorzaakte – de kleur van de hemel in het najaar vlak voor zonsondergang. Die kleur betekende het einde voor een dennenboom. Ze hield een wiggetje bij haar gezicht en snoof het vers gesneden hout op, waarna ze de scherpe geur van sap had moeten ruiken. Maar dode bomen bloeden niet. Ze branden.

Rook hulde de rand van de bergtoppen naar het westen in een dichte mist waar Mount Griffin boven uittorende, groen op de noordelijke helling met een traag brandend verkoold vlak op de zuidelijke helling. Zodra ze eindelijk een paar ploegen zover kreeg dat ze zouden beginnen met het uitdunnen van de dennenbomen, zou ze een paar stammen van de ondergang redden om er vloerplanken voor haar huis van te laten zagen – als ze ooit lang genoeg ergens zou blijven om zich er echt thuis te voelen. De groeven die de kevers in het hout maakten zouden beter aanvoelen onder haar blote voeten dan het gladde linoleum in haar eenkamerappartement.

Vanaf de bergtop voelde haar huis ver weg aan, alsof het misschien niet meer zou bestaan wanneer ze beneden aankwam. De tijd verstreek langzamer in de bossen, langsglijdend als de trage stroom van naaldbomensap. Als kind beeldde ze zich altijd in dat de buitenwereld verdween terwijl zij van rots naar rots sprong tussen de varens in het bos rond haar huis. De dennen en de beuken waren haar vrienden geweest. Ze hadden over haar gewaakt, haar geheimen in hun geheel opgeslokt.

Nu was het haar beurt om het bos te beschermen.

Stilte omhulde de top, een eiland van steen dat in de laaghangende bewolking dreef. Bleef de tijd maar stilstaan. Op deze plek. Op dit moment. De branden zouden vertragen, de kevers zouden hun opmars staken en Cadie zou op de top van de wereld blijven staan waar ze zich voor de zwaartekracht kon verschuilen.

Ze probeerde het opgewonden gevoel in haar buik te verdrin-

gen dat haar eraan herinnerde dat die bosbranden ook kansen boden. Als ze een grotere dreiging bleken te zijn dan verwacht en Cadies research zou een vuurzee voorkomen, dan zou dat een ommezwaai betekenen voor haar carrière en haar toekomst. Ze wilde die branden niet willen, maar een stemmetje in haar hoofd riep naar de vlammen: *Kom maar op als jullie durven.*

Cadie pakte van de rand een steen zo groot als een aardappel en veegde hem af aan haar dijbeen. Ze drukte haar tong tegen het steen, zodat er een nat ovaal achterbleef dat het verborgen minerale leven zichtbaar maakte. De doffe grijze en bruine tinten van graniet uit New Hampshire barstten uit in zilveren strepen en laagjes glanzend barnsteen zodra het in aanraking kwam met haar speeksel. Een grillige roomwitte ader glom in het zonlicht. Het ovaal kromp toen de wind het licht uit de steen zoog en hij zijn matte oppervlak weer aannam. Het kleurenspeel van verholde tinten bruiste op haar tong. Ze voelde speeksel in haar mond lopen.

Ze stopte de steen onder in haar rugzak, boven de tamboerijn die ze altijd bij zich droeg om beren af te schrikken. *Het is maar één steen*, zei ze elke keer tegen zichzelf. Ooit, wanneer ze haar eigen huis zou bouwen, zouden alle stenen die ze had verzameld de ombouw vormen van haar open haard. Gestolen stukjes van elke berg die ze had beklommen, markeringen van tijd. De verzameling stenen – het waren er inmiddels minstens dertig – lag opgestapeld in haar appartement. Ze vroeg zich vaak af of het vervallen gebouw het gewicht wel aankon of dat het op een dag in zijn geheel zou instorten.

Haar mobiele telefoon zoemde tegen de granieten bodem toen er een berichtje doorkwam.

Ik ben het, Daniela. Ze hebben hem gevonden.

De mineralen op haar tong veranderden in zuur. Ze las de woorden keer op keer tot ze een onleesbare brij van letters werden en

het scherm donker werd. Ze smeed een steen over de rand naar beneden en hield haar adem in tot hij de helling onder haar raakte en een lawine van steentjes veroorzaakte. Dit kon niet waar zijn.

Ik ben thuis. Je moet hierheen komen, schreef Daniela nu. *Ze onder-
vragen mijn vader.*

Cadie hoorde het tekstbericht in gedachten in Daniela's kinderstem en hield de snik niet tegen die was opgebouwd uit tientallen jaren van opgekropt schuldgevoel. Ruim vijftientig jaar was er verstreken sinds ze Daniela Garcia voor het laatst had gesproken. Als Cadie Daniela's bericht erkende, kon ze niet langer doen alsof die zomer van lang geleden er nooit was geweest. Cadie's fictieve jeugd, herschreven en geredigeerd om 's nachts te kunnen slapen, zou uiteenspatten. Het enkele pistoolschot echode in haar geest.

Ze kon ook op haar bergtop blijven zitten en haar telefoon uitzetten. Zich nog wat langer verschuilen, in elk geval tot de branden te dichtbij kwamen. Ze stak haar hoofd tussen haar knieën en staarde naar de groeven in het steen onder haar. Met een steen kraste ze witte letters naast haar houtmonsters in het oppervlak van de rotsbodem. *Cadie was hier.* Het voelde kinderachtig aan, maar ze kraste net zolang over de letters tot ze dikke hoofdletters vormden. *Cadie was hier.*

Horizontale lijnen in het graniet gaven de tijd weer, honderduizend jaar tussen lijnen van gekristalliseerde mineralen. Deze bergen beklimmen betekende voor haar door de tijd reizen, lopen over de littekens van elk millennium. Ongekende catastrofale gebeurtenissen hadden het steen verbogen, de tijd over zichzelf heen gevouwen. Momenten die elkaar nooit hadden mogen raken, samengesmolten tot geologische geschiedenis.

Ze stelde zich de paniek in Daniela's donkere ogen voor. En hoe graag Cadie zich ook in het bos wilde verschuilen, de kracht van de band die Cadie ooit met Daniela had zwol op in haar borst en ze schaamde zich dat ze haar vriendin opnieuw in de steek wilde

laten, net zoals ze dat zoveel jaren geleden had gedaan.

Haar duimen voelden dik en stuntelig aan toen ze een reactie typte.

Onderweg naar het huisje. Zie je daar vanavond om 9 uur?

Het kleverige laagje sap dat aanvoelde als een deel van haar huid na vier dagen in bomen te hebben geklommen bleef tijdens het typen aan het scherm plakken. Ze voegde drie stenen toe aan een steenmannetje dat door iemand anders was gebouwd. Een offer. Een gebed. De kille ochtendlucht telegrafeerde de metaalachtige galm van mineraal tegen mineraal en zond haar locatie de vallei in.

Daniela was – net als het bos – haar bondgenoot, haar vriendin, een van de bewaarders van haar geheimen geweest. Cadie had alles destijds ervaren als een spel, als één groot avontuur. Totdat het spel echt werd. Misschien had ze altijd gehoopt dat de waarheid ooit boven zou komen drijven. Of misschien had ze zichzelf ervan overtuigd dat hoe dieper ze zich in het bos verschool, hoe zachter ze op deze aarde rondliep, hoe waarschijnlijker het was dat haar geheim daar zou blijven waar ze het hadden achtergelaten – waar ze hém hadden achtergelaten. Begraven in het bos.

2

DIE ZOMER

De vervormde vloerplanken in de keuken klonken als een piano onder Cadies voeten. Als ze het juiste ritme aanhield en van de lange plank vóór de gootsteen naar de korte plank achter haar vaders stoel en daarvandaan naar de smalle strook in het midden van de kamer sprong, kon ze de melodie van ‘Twinkle, Twinkle, Little Star’ uit het kreunende, krakende hout tevoorschijn halen.

Vanaf de drempel tussen de keuken en de gang stippelde Cadie haar route uit door de keuken, zoekend naar de stijve, stemloze planken die een stille overtocht beloofden naar de deur aan de andere kant van de kamer. Ijl licht filterde in een vertrouwde hoek door de dunne katoenen gordijnen. Halfzeven in de ochtend.

Cadie gebruikte de vroege ochtend, wanneer haar ouders nog sliepen, vaak om te oefenen voor het geval ze ooit ergens voor zou moeten vluchten. Wáár ze voor zou moeten vluchten, dat wist ze nog niet. Let op je omgeving. Ken je ontsnappingsroute. Net als Sherlock Holmes. In zes sprongen kwam ze vlak voor de hordeur neer, die ze net ver genoeg opentrok om zich erdoor te wringen. Als ze hem een paar centimeter te ver opendeed, zou het gepiep haar ouders alarmeren.

Buiten hing een schuimige mist boven het meer. Ze sloop naar het eind van de krakkemikkige steiger, ging zitten en liet haar voeten in het lauwwarme water bungelen. Cadie zag de boot in eerste instantie niet, half aan het oog onttrokken door de mist. Maar toen hij dichterbij gleed brak het vaartuigje door het gaasachtige

gordijn heen. Een geel roeiboortje, op drift zonder kapitein, zonder passagiers. Ze stond op om erin te kunnen kijken. Misschien lag er iemand op de bodem. Een verdwaald kind. Een moordenaar misschien die lag te wachten om uit de boot te springen en haar vast te grijpen. Ze ging op haar tenen staan en leunde zo ver ze durfde over het water heen, maar ze kon er nog steeds niet in kijken. De boot dreef dichterbij, en nog dichterbij, en gleed toen zonder te vertragen op de nauwelijks zichtbare stroming haar steiger voorbij.

De ochtendzon verleende de mist een romige, gesmolten gloed. Druk bouwde zich op achter Cadies ribbenkast. Een verlangen rimpelde door haar spieren en hechtte zich aan haar botten, en ze werd tot de boot aangetrokken alsof het universum wilde dat ze iets deed. Als ze aarzelde, als ze naar binnen ging om te vragen of het mocht, dan zou hij weg zijn. Verdwenen in de wolken, als een droom die ze zich nooit zou herinneren. Ze trok haar hemdje en haar korte pyjamabroek uit en keek achterom naar het huis. Haar tenen krulden om de rand van de kromgetrokken grijze planken en klampten zich vast aan de regels waar ze zich altijd aan hield.

Ze vulde haar borst met de mistige lucht, kneep haar neus dicht en sprong.

Het water van het meer ving haar op als al duizend keer ervoor, maar zo vroeg in de ochtend leek de omhelzing vreemd. Haar ledematen voelden zwaar en stijf aan terwijl ze door het water ploegde en probeerde niet te diep weg te zinken, waar het water koud werd. Op ooghoogte verstoorde de wolkerige nevel haar gevoel voor diepte en ze wist opeens niet meer precies welke kant ze op ging of waar de boot was gebleven. En waar de oever was. Ze bleef doorspartelen. Hij moest daar ergens zijn. Ze probeerde een lage toon te fluiten om het geluid tegen de boot te laten weerkaatsen, maar vochtige lucht absorbeerde het geluid zodra het over haar lippen kwam.

Eindelijk streken haar uitgestrekte handen over de koude aluminium zijden van de boot.

‘Hallo?’ fluisterde ze en ze roffelde op de zijkant. Mist dempte de holle echo van haar knokkels op de romp. Ze duwde tegen de voorkant van de boot en trapte zo hard ze kon met haar benen. Het verlaten vaartuigje bood weerstand, maar vertraagde toen plotseling en keerde zich onwillig om. Haar zwoegende adem weerkaatste verwachtingsvol tegen de boot. Toen ze het ondiepe water bij haar afgelegen strandje bereikte, trok ze het eigenzinnige bootje in het zand tot het vastlag en stond op.

Op de bodem lagen twee roeispanten naast een opgerold touw. Genoeg deuken, maar geen gaten. Een perfect vaartuig. Alsof het speciaal voor haar naar haar toe was gedreven. Het was iemands bedoeling geweest dat ze deze boot zou vinden. Ze zou het hele meer in haar eentje verkennen en een plek ontdekken waarvan niemand het bestaan kende.

Cadie keek in de richting van haar huis. Toen ze haar ouders nergens zag, sleepte ze de boot vijftig meter verder langs de oever en bond hem daar vast aan de laaghangende berkentakken achter de rotsen waar ze altijd piraatje speelde. Ze dook weg toen een lint van spreuwen boven haar hoofd langsfladderde. Hun vleugels fluisterden geheimen die ze niet kon verstaan. De boog van groen-zwarte vleugels dook op het water af waar ze stond, nat en naakt. Ze sloeg haar armen stijf om haar middel en haastte zich door het ondiepe water terug naar de steiger om haar pyjama te halen.

Cadies knieën knikten toen ze de hordeur zachtjes achter zich dichttrok. Ze sloop terug over de krakende keukenvloer, de kilte van de nacht was nog voelbaar in de kopspijkers waarmee de kromgetrokken planken vastzaten. Ze drukte haar rug tegen de deur. Water droop uit de puntjes van haar rode krulletjes en vormde plasjes bij haar voeten.

Cadie dook onder de douche om haar ochtendduik te verhul-

len. Ze wilde de boot houden. Maar zelfs als niemand hem zou komen opeisen zouden haar ouders het nooit goedvinden dat ze er in haar eentje mee ging varen. Ze zou het niet durven om ongehoorzaam te zijn. Ze stelde zich haar boot voor zonder kapitein en smeed de deur van de douche met een knal dicht.

De geur van koffie begroette haar toen ze de keuken weer in liep. Haar moeder depte een plak bacon droog met een stuk keukenpapier en bood Cadie het bord aan. De zoutige, taaie bacon explodeerde in haar mond en vulde haar neusgaten met de doorringende, rokerige geur.

Achter het raam ving ze een glimpje goud op dat tussen de rotsen door schemerde en waar tussen de takken een strookje van de boeg zichtbaar was. Het glansde en zong een uitnodigend lied dat alleen zij hoorde. Ze kniep haar knieën bij elkaar en bad dat haar ouders de uitbundige gele kleur niet zouden zien.

Ze zóú met haar boot het water op gaan. Niemand zou er ooit achter komen.

Na het ontbijt zwierf Cadie door het huisje. Ze botste tegen stoelen op en herlas de titels van boeken die ze had stukgelezen. Ze liet haar vingers over het ruw uitgesneden houten lijstje glijden waarin een foto zat van haar ouders van vóór Cadies geboorte, toen ze op een boerderij in Canada werkten. Nu schilderden haar ouders landschappen en deden ze aan pottenbakken in de bossen van New Hampshire. Ze maakten groenten in en hakten hout. Cadie was zelfs nog nooit buiten New England geweest.

Ze liet zich op een kleedje voor de open haard vallen en streelde de donkerrode en dieporanje weefdraden met de turquoise en fuchsia spikkeltjes – kleuren die in New Hampshire niet voorkwamen. Ze sloot haar ogen en dwong het tapijt in gedachten om door de wolken te zweven, haar terug te brengen naar Perzië, waar het vandaan kwam. Als het maar ergens anders was dan de bossen die haar hele leven omljstten.

‘Ik word gek van je,’ zei haar moeder. ‘Wil je een pot kleien op de schijf?’

Elke keer wanneer Cadie aan haar moeders pottenbakkersschijf ging zitten werd ze van hoop vervuld door de gladde klei die door haar handen gleed en de sensatie van kunst die van haar vingertoppen vloeide. Maar Cadies creaties stortten meestal in. Ondanks dat ze twee kunstenaars als ouders had, had Cadie geen enkel artistiek talent geërfd.

‘Geen zin in.’

‘Ga dan blauwe bessen plukken. Dan kunnen we iets bakken.’

Cadie wist dat de bessen in de koelkast zouden blijven liggen en daar zouden weggroten, maar toch pakte ze een plastic emmertje onder de gootsteen vandaan en trok ze haar met opgedroogde modder besmeurde sneakers aan.

‘Kom, Friar,’ riep ze naar haar bordercollie en ze renden het bos in. Vochtige twijgjes bogen door onder haar gewicht in plaats van te knappen op de sponzige bosgrond. Straaltjes zonlicht braken door het bladerdak van esdoorns, eiken en dennenbomen heen.

De dichtstbijzijnde buren woonden zo ver weg in het bos dat Cadie zich alleen op de wereld waande. Modder zoog aan haar schoenen toen ze de gezwollen beek naderde. Volgens haar vader ontstond hun beek in een ondergrondse bron. Het water, dat onderweg naar boven door de mineralen werd gefilterd, was het zuiverste water waar dan ook, had haar vader haar keer op keer verteld. Ze schepte er wat van op in haar hand en dronk.

In plaats van in de richting van de bessenstruiken te lopen volgde Cadie de beek dieper het bos in, op zoek naar de bron waarvan ze het bestaan half geloofde. Het terrein dat aan de beek grensde was eigendom van de staat, een brede strook beschermd gebied dat hun land scheidde van dat van de buren die ze nog nooit had ontmoet.

Afdrukken van de gespleten hoeven van elanden en wasbe-

renpootjes waren zichtbaar in de zachte modder. Soms vond ze bewijzen van beren die waren blijven staan om te drinken. Grote bomen konden niet op de zachte oevers wortelen. De scheuten die het toch probeerden vielen om voordat ze volgroeid waren, omdat de aarde in de lente tijdens de dooi in een zompige, sponsachtige bodem veranderde die hun wortels niet kon ondersteunen. Een brede, boomloze strook aan weerszijden van de beek liet het licht ongehinderd door.

De Granite State was beroemd om de dunne, rotsachtige top-laag van de bodem. Boeren trokken stenen uit hun velden voordat ze het land gingen bewerken, maar elk jaar doken er nieuwe rotsblokken op uit de grond. Het regende, het vroom, het dooide, waardoor de aarde verschoof en de kleinere deeltjes onder de stenen gleden en rotsen omhoogduwden, zoals paranoten altijd boven in een schaal met gemengde noten kwamen te liggen. Elk voorjaar huiverde en kreunde de aarde en rispte ze nieuwe stenen op.

Maar niet rond Silas Creek, waar Cadie tot aan haar enkels in de browniedeegmodder kon wegzinken zonder een steen te raken. De zilte modder droogde op als een stoffig laagje cacaopoeder op haar enkels wanneer ze erdoorheen waadde.

Tallose keren had ze de kronkelige waterloop gevolgd tot diep in het bos, tot waar een roestig prikkeldraadhek de beek overspande voordat ze de ondergrondse bron kon bereiken. Het hek vormde een barricade tussen haar grondgebied en de beschermde moerasgebieden in het binnenland van het schiereiland waar ze woonde. Ze had geprobeerd onder het prikkeldraad door te kruipen, maar de dode ranken die zich aan het hek vastklampten bezorgden haar de koude rillingen. Van een enkele roestige kras kon ze volgens haar moeder al tetanus krijgen. Ze krabbelde altijd terug.

Bij een bocht in de beek bleef Cadie stilstaan. Een berk, die zo roekeloos was geweest om wortel te schieten op de oever, had zijn houvast verloren en was omgevallen, gedeeltelijk boven op het

hek, waardoor een opening was ontstaan die maar net groot genoeg voor Cadie was om eronderdoor te glippen.

Ze plonsde door het ijzige water en liet zich op handen en knieën vallen. Eerst één schouder, daarna de andere onder het verraderlijke prikkeldraad door. Stenen verschoven onder de glibberige zolen van haar sneakers. Friar snoof afkeurend.

Het bos aan de andere kant zag er ongeveer hetzelfde uit als het hare, maar het verboden woud leek dikker, ondoordringbaarder. Ze keek omhoog om te zien of de lucht er vanaf deze kant anders uitzag. Er verschoof een steen en ze viel op haar ellebogen. Haar kin raakte het water en scherpe stenen drongen in haar knieën, wat haar in eerste instantie afleidde van het stekende gevoel in haar schouder. Bloeddruppeltjes welden op in een snijwond van een paar centimeter lang waar een roestige punt van het prikkeldraad het vlees van haar bovenarm had opengehaald. Ze kroop achterwaarts terug onder het hek door.

Friar jankte en wurmde zichzelf naast Cadie in het water.

‘Het is goed, jongen.’ De geur van natte hond was geruststellend.

Ze goot water over de wond en wreef over de snee. Als ze haar nek vijf centimeter verder had kunnen draaien had ze het vergif eruit kunnen zuigen alsof het slangengif was. Cadie bewoog haar kaak van links naar rechts en rechtte haar rug terwijl ze tot aan haar knieën in het water stond.

In plaats van nogmaals te proberen onder het hek door te kruipen raapte ze een steen op en gooide hem naar de opening tussen de draden. De rots zeilde erdoorheen zonder het verwrongen prikkeldraad te raken. Kinderen lachten Cadie altijd uit om haar knokige knieën en haar gestuntel, maar mikken kon ze als de beste.

Ze draaide haar rug naar het hek toe.

De beste bessen groeiden verderop op de oever, dik en sappig dankzij de waterbron, de rijke grond en het onbelemmerde och-

tendlicht. Friar bleef stokstijf staan toen ze de open plek naderden waar de blauwe bessen groeiden en hij gromde laag en waarschuwend. Zijn rug verstrakte en zijn oren gingen omhoog. Cadie bleef ook stokstijf staan. Ze draaide de plastic emmer om en sloeg op de bodem alsof het een trommel was.

Beren.

‘Kom mee, Friar. Naar huis.’ Ze liep behoedzaam naar achteren. “Oh, I went down south for to see my Sal, singing Polly Wolly Doodle all the day,” zong ze terwijl ze achteruit bleef lopen onder het constante, holle ritme van de plastic emmer.

Friar rende op het lawaai af.

‘Friar!’ Ze deinsde achteruit. De struiken ritselden en weken uiteen. ‘Friar!’

Ze krulde haar tenen in haar sneakers en bedwong de neiging om weg te rennen. Nooit wegrennen voor een beer. “For my Sal she is a spunky gal, singing Polly Wolly Doodle all the day.” Op elke tweede slag van haar bonzende hart sloeg ze op haar trommel.

‘Zing gerust door, hoor,’ riep een stem.

Daniela Garcia, die een groep hoger zat dan Cadie, stapte achter de struiken vandaan. Ze woonden in hetzelfde kleine dorp, gingen naar dezelfde school, maar ze kenden elkaar niet echt.

Daniela was geen Girl Scout.

Een hete blos kroop langs Cadies nek omhoog over haar oren, haar gezicht.

‘Je dacht dat ik een beer was, hè?’ zei Daniela.

‘Nee.’ Cadie zat niet te wachten op nóg een reden om door de kinderen buiten de 7-Eleven te worden uitgelachen. Haar vlammeende haar en enorme sproeten waren al uitnodiging genoeg. Nu zou ze ook nog eens het meisje zijn dat in het bos voor beren zong.

Friar rende op Daniela af en sprong tegen haar op, zodat er